

A forradalmár

Megtagadva a reményt,
némán kiáltva
énekelt a folyóval, úgy
szívta magába a füstölő pusztulatot.

Rondák vagyunk és öregek,
Nem kellünk senkinek!
Az is utál, aki szeret,
Szenvedtünk eleget!

Lábát a vízbe tette,
beleborzadt a jéghidegbe,
utolsó szavait csak gondolta,
nem adott ki hangot a torka.

Tényleg elment az eszünk?
Belesétálok a halálba!
Lőjetek tarkón, gyerünk!
Lőpor ne vesszen kárba!

Elmúlt. Emlék csupán lelke,
porrá lett az is, aki őt tisztelte.